

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: O. T., státní příslušnost UKR
zastoupena advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2018, č. j. MV-81952-4/SO/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2018, č. j. MV-81952-4/SO/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j.: OAM – 10570-50/DP-2014 (MV-31719-20/OAM-2014) ze dne 24. 4. 2015, kterým byla postupem podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení

s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně uvedla, že správní orgány došly k závěru, že žalobkyně nevykonávala náplň své podnikatelské činnosti (úklidové práce) tak, jak je tato činnost definována v § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“). Správní orgány tak usoudily především z vyjádření žalobkyně. Žalobkyně však namítá, že při výsleších uváděla, že podniká, je odměňována podle hodin, má sjednáno zdravotní pojištění u „Slavie“ a „sociálku“ platí 1 980 Kč. Pokud žalobkyně v některých svých vyjádřeních uváděla, že jejím šéfem je „pan T. a P.“, pak chápe slovo „šéf“ jako osobu, která si u ní objednává zakázky. Není pravdou, že by uvedla, že by nějaká osoba evidovala její docházku. Žalobkyně podává daňová přiznání, zná výši základu daně. Mezi ní a společností ABB, s.r.o. je obchodní vztah, kdy pro tuto společnost vykonává úklidové práce v rámci své podnikatelské činnosti.
3. Žalobkyně dále namítala, že odvolací rozhodnutí bylo vydáno téměř po dvou letech a devíti měsících, aniž by se žalovaná opětovně zabývala tím, zda napadené rozhodnutí nebude nepřiměřeným způsobem zasahovat do soukromého rodinného života žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že finančně podporuje svoji 87letou matku; tato je vdova s důchodem ve výši 3 500 hřiven a s ohledem na svůj věk a výši starobního důchodu je víceméně odkázána na pomoc žalobkyně.

III. Vyjádření žalované

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobkyně podala pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Tato skutečnost se promítla v rozsahu přezkumné činnosti žalované. Žalovaná po přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska zákonnosti dospěla k závěru, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Žalobkyně ani její zástupce nevyužili práva seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Činnost, kterou žalobkyně ve svém výslechu popsala, splňuje znaky závislé práce, neboť žalobkyně tuto činnost vykonává podle pokynu třetí osoby, v přesně ohraničeném čase v objektu ABB, s.r.o. Sama o své práci nerozhoduje, neboť konkrétní práci ji zadává vedoucí. Žalobkyně žádné doklady potvrzující obchodní vztah se společností ABB, s.r.o. nepředložila. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.

6. Dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
7. Žalobkyně v projednávané věci brojí proti právnímu posouzení žalované, že v jejím případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu.
8. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ust. § 35 odst. 2 a 3 § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahují obdobně.
9. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
10. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
11. Z předloženého správního spisu vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Dne 5. 3. 2014 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná). Žalobkyně pobývá na území České republiky od 12. 11. 2008, kdy jí bylo uděleno vízum za účelem zaměstnání, dále bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností do 31. 5. 2010. Následně žalobkyně požádal změnu účelu k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Takové povolení bylo vydáno s platností do 22. 3. 2012. Uvedené povolení bylo dále prodlouženo do 22. 3. 2014. Žalobkyně k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doložila výpis z živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že oprávnění k provozování samostatně výdělečné činnosti vzniklo žalobkyni dne 31. 1. 2008.
12. Poté, co žalobkyně předmětnou žádost podala, došlo dne 25. 6. 2014 k jejímu výsledku jakožto účastnice předmětného řízení. V rámci tohoto výsledku žalobkyně uvedla, že podniká na základě živnostenského oprávnění a provádí úklidové práce. V Brně pracuje od roku 2011, přičemž asi rok pracovala v drůbežárně. V době prvního výsledku žalobkyně pracovala tři měsíce pouze pro společnost ABB, přičemž jejím šéfem je p. T. a nad ním je p. P. Žalobkyně pracuje 5 dnů v týdnu 12 – 14 hodin denně, evidence její docházky je prováděna prostřednictvím tzv. cvakačky a dále knihy umístěné na vrátnici, kde žalobkyně zapisuje svůj příchod a odchod do práce. Žalobkyně dále uvedla, že pokud do práce nejde, řekne to svému šéfovi. Dále žalobkyně uvedla, že má svoje pracovní prostředky (smetáky, hadry), je odměňována za odpracované hodiny, odměna je jí poskytována jedenkrát měsíčně, pravidelně. Žalobkyně znala základ daně, uvedla, že účetnictví jí vede JUDr. P. a dále uvedla, že si platí zdravotní pojištění.
13. Na základě pochybnosti o plnění účelu povoleného pobytu byla žalobkyně opětovně vyslechnuta dne 16. 3. 2015. V rámci tohoto výsledku uvedla, že stále výlučně uklízí pro ABB (již rok pouze tam), její práce je každý den stejná. Pokud jde o příchod i odchod do zaměstnání, pak k evidenci tohoto údaje slouží kniha pro uklízečky, kde žalobkyně tyto skutečnosti na vrátnici vyznačí a dále v kanceláři se nachází tzv. elektrická píchačka

z důvodu povolení vchodu do prostoru a evidence příchodu a odchodu. Žalobkyně dále uvedla, že v současné době asi 2 měsíce používá pracovní prostředky ve vlastnictví JUDr. P. (Servisgroup), žalobkyně pracuje „na p. P.“, přičemž smlouvu s ABB nemá, ovšem JUDr. P. takovou smlouvu s ABB má. I předtím žalobkyně měla práci od JUDr. P., do jeho sdružení Servisgroup vstoupila v lednu 2015. Žalobkyně uvedla, že v ABB má nadřízeného, a to 1) p. P. a 2) p. K.; tyto osoby kontrolují práci žalobkyně, zadávají jí konkrétní práce. Žalobkyně také popsala opakující se pracovní den, kdy nastupuje do práce v 5 hodin a dále uvedla časové úseky, kde postupně uklízí. Dále také uvedla, že musí nahlásit, pokud nepřijde do práce, odměňována je za uklizený metr čtvereční nebo za hodinu, odměňována je jedenkrát měsíčně. Faktury nevystavuje, tyto vystavuje JUDr. P.

14. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně neuvedla žádné bližší okolnosti ohledně jejího soukromého a rodinného života, než v rámci tiskopisu žádosti o prodloužení doby platnosti pobytového povolení, a sice v tom směru, že má na Ukrajině dceru narozenou v r. 1982 a matku důchodkyni, narozenou v r. 1930. V průběhu správního řízení žalobkyně nevyužila možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani se k nim vyjádřit, proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podala pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno.
15. Prvostupňový správní orgán při hodnocení pracovní činnosti žalobkyně vyšel ze shora citovaných výsledků, přičemž dovodil, že z výpovědi žalobkyně evidentně vyplývá, že tato nepodniká, ale místo povoleného účelu pobytu vykonává závislou práci. Prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobkyně je sice držitelkou platného živnostenského oprávnění, ovšem pro možnost, aby její činnost mohla být pokládána za podnikání, je třeba kumulativního naplnění pojmových znaků podnikání. Prvostupňový správní orgán dovodil, že žalobkyně pracovní činnost vykonává soustavně, ovšem nikoliv samostatně a nikoliv na vlastní odpovědnost. Samostatnost bývá vymezována jako schopnost či možnost podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké podobě a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Prvostupňový správní orgán dovodil, že žalobkyně si o rozvržení své činnosti nerozhoduje sama, ale její činnost je vázána na určitou stanovenou dobu a úkoly jí zadává její vedoucí. Příchod do místa výkonu práce je zaznamenáván do evidence, žalobkyně je řízena pokyny vedoucího. Žalobkyně sama odpovídá pouze za to, že místa určená jejím nadřízeným k úklidu budou opravdu uklizená. K úklidu používá žalobkyně pracovní prostředky, jež jsou ve vlastnictví sdružení, do kterého vstoupila v měsíci březnu 2015.
16. S uvedenými úvahami a závěry z nich plynoucími se krajský soud plně ztotožňuje. Žalobkyně od doby podání předmětné žádosti vykonává pravidelnou jednoduchou pracovní činnost pro jednu firmu (ABB), žalobkyně pracuje pravidelně 5 dnů v týdnu, práci, kterou má vykonávat (opakovaného charakteru), jí určuje její vedoucí, kterému rovněž hlásí případ, kdy nepřijde pracovat. Její pracovní doba je evidována, sama smlouvu s firmou ABB nemá (tuto smlouvu má JUDr. P.), žalobkyně nevystavuje faktury (tyto vystavuje JUDr. P.). Za uvedeného stavu soud zcela souhlasí se závěry prvostupňového správního orgánu, jež byly potvrzeny rovněž v žalobou napadenému rozhodnutí žalované, že shora popsaná činnost žalobkyně nenaplnňuje znaky podnikání a že jsou zde dány důvody pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vznesené žalobní námitky v tomto směru proto nejsou důvodné. Dlouhodobý pobyt nelze prodloužit, neplní-li

cizinec na území účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno (viz ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3 téhož zákona). Platí přitom, že konkrétní účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být reálně naplněn. Z hlediska posouzení, zda cizinec podmínku plnění účelu pobytu porušil, je přitom nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti daného případu. V nyní projednávané věci takto postupoval prvostupňový správní orgán i žalovaná, přičemž soud se s jejich závěry ztotožnil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81).

17. Podnikání, jak vyplývá z § 420 občanského zákoníku, je výdělečnou činností vykonávanou samostatně živnostenským nebo jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně a za účelem dosažení zisku. Živností se podle § 2 zákona č. 455/1991 Sb. živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), rozumí soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem. Žalovaná dále dospěla i k závěru, že činnost, kterou vykonávala žalobkyně, naplňuje znaky závislé práce. Nicméně hlavním důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu bylo zjištění, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu, a to minimálně od března 2014 (předmětná žádost byla podána dne 5. 3. 2014); správní orgány proto postupovaly v souladu s ust. § 44a odst. 3, ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nepřekročily svoji pravomoc, pokud posuzovaly, zda žalobkyně plní účel povoleného pobytu; je-li tímto účelem podnikání, může si ministerstvo vnitra i žalovaná nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobkyně je podnikáním, či nikoliv. Žalobkyně minimálně v době rozhodování správních orgánů o své žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nepodnikala jako osoba samostatně výdělečně činná, tedy neplnila účel povoleného pobytu.
18. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný dopustil pochybení, neboť ačkoliv žalobou napadené rozhodnutí vydal téměř po dvou letech a devíti měsících, nezabýval se opětovně tím, zda napadené rozhodnutí nebude nepřiměřeným ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně. Žalovaná byla v tomto případě povinna takovéto okolnosti zjistit. Žalobkyně dále uvedla, že je jedinou dcerou p. H. T., narozené X, bytel L., kterou živí, přičemž pro žalobkyni a její matku je příjem žalobkyně podstatným zdrojem příjmu. Matka žalobkyně je vdova s důchodem ve výši 3 500 Kč měsíčně a s ohledem na svůj věk a výši starobního důchodu je víceméně odkázána na pomoc své dcery.
19. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Jak bylo shora již konstatováno, žalobkyně se v rámci předmětného řízení zmínila o svých rodinných poměrech pouze v rozsahu vyplněného tiskopisu žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, v němž uvedla, že má jednu dceru, narozenou 1982, povoláním choreografku s bydlištěm na Ukrajině – Lvov, dále uvedla, že otec žalobkyně zemřel a že její matka, p. H. T. je narozena v roce 1930, přičemž je důchodkyní s bydlištěm ve Lvově; žalobkyně nemá sourozence.
20. Krajský soud vnímá dobu a její délku, která uplynula mezi vydáním prvostupňového správního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí žalované a má ve shodě s žalobkyní za to, že žalovaná je povinna k této době ve své rozhodovací činnosti přihlížet a tuto s hlediska možných změn skutkového stavu zohledňovat. Avšak pouze v situaci, pokud by žalobkyně správnímu orgánu nabídla konkrétní tvrzení o jejím soukromém a rodinném

životě. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, v průběhu celého řízení neuvedla v tomto směru žádné konkrétní skutečnosti, neučinila tak ani přes výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani se k nim nevyjádřila. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, kde byly uvedeny úvahy správního orgánu, které jej vedly k vydání předmětného rozhodnutí, podala pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu nebylo nijak doplněno. Žalovaná jako odvolací správní orgán není povinna v tomto ohledu za žalobkyni cokoliv dovozovat a dohledávat, neboť bylo a je v zájmu žalobkyně, která podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, aby v předcházejícím správním řízení vyvinula náležitou aktivitu a prokázala rozhodný skutkový stav, který mohl mít vliv na výsledek správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

21. Soud na základě všech shora uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl postupem podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, jak je vyjádřené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. 4. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

